

Una història de superació dins de l'aigua - Levante Castelló - 01/05/2016

Una història de superació dins l'aigua

► Rosana s'ha convertit en un model en la lluita contra les injustícies i les desigualtats per raó de sexe en l'esport

ROSER GARCÍA/SERGI ROSELL CASTELLÓ

■ Sempre m'han ensenyat a lluitar per la igualtat en tots els àmbits socials, i m'han estat educant per la igualtat. Així, per a mi, un home i una dona són iguals davant la llei, davant l'ensenyament, davant una piscina, i arreu del món. Fa un temps vaig conèixer Rosanna Garzó. Ella viu a Castelló, i també ha estat educada per a lluitar, com jo, però no per a lluitar sols contra les injustícies i les desigualtats, sinó també per a superar-se dia rere dia.

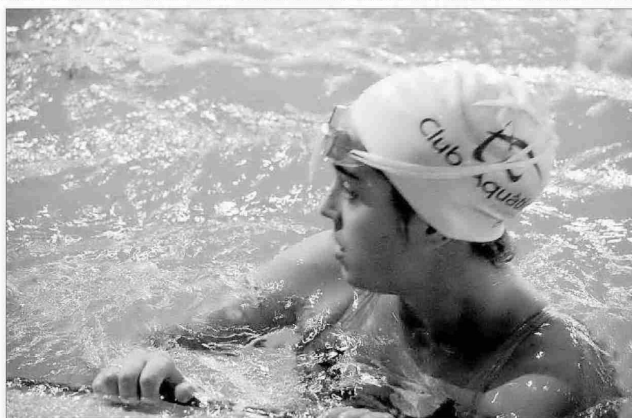
Rosanna és una jove que estudia Dret i que practica la natació des de fa molts anys. Compaginar estudis i esport no és fàcil, i ella ho sap, per això ha de donar el 100% cada dia per tal d'arribar a tot. Però a més a més, destacar en l'àmbit esportiu a nivell nacional, en una societat masculista, tampoc no és gens fàcil. Ella ho aconsegueix: és capaç d'estudiar, d'entrenar diàriament, i a més a més, d'ocupar un lloc destacat en la seua categoria.

Practica la natació des dels 8 anys, i és l'esport que més l'ha enganxada, tot i que quan era menuda tenia pànic a l'aigua. Un dia, els seus pares van decidir comprar uns pols màgics que els llançaven a la piscina, i així, a poc a poc, va anar entrant a la piscina i assistint a cursos de natació, fins que la van cridar del club de natació del seu poble perquè competira amb ells.

Quan va complir els 18 anys es va matricular al grau de Dret en la Universitat Jaume I com a esportista d'elit. Actualment, «la natació és la meua vida», afirma. Dedica el seu entrenament a l'aigua i al gimnàs durant més de cinc hores al dia, i quan es llança a la piscina, l'harmonia entre ella i l'aigua es fa visible, com un peix que es submergeix i es mou per sota l'aigua amb una facilitat evident. Uns moviments únics. Creua el carril pel qual entrena en tan sols trenta segons i mai no deixa de somriure durant les hores de l'entrenament.

Facilitats educatives, zero

Per a Rosanna mai no hi ha res impossible. Les derrotes li valen per a aprendre i les victòries la reafirmen en el pensament de la seua elecció per nadar. Tant ella com Xavi, el seu entrenador, asseguren que la natació és un esport on hi ha bastant igualtat. De fet, consideren que no hi ha cap diferència.

Rosana practica la natació des dels vuit anys. LEVANTE-EMV

Rosana defensa l'esport com a eina per a lluitar per la igualtat. LEVANTE-EMV

«Per sort, en aquest esport hi ha moltíssima igualtat. De forma personal, mai no faré distincions entre un home i una dona. La potència o la capacitat d'una dona és moltes vegades superior a la d'un home», afirma l'entrenador, per a qui sempre ha estat un plaer entrenar dones.

És cert però, que les marques de les dones són lleugerament inferiors a les dels homes, «però no és per condicions físiques sinó perquè el cos d'una dona dins l'aigua té una resistència molt més gran. Morfològicament, són més amples i físicament, més irregulars. Això provoca una resistència extra», manifesta Xavi Miralpeix.

Rosanna es supera dia rere dia, de fet ella entrena al carril on la majoria són homes, i en moltes ocasions ha superat les marques

d'ells. Una dona treballa a nivell muscular de la mateixa manera que un home, i ella, que es considera una persona molt competitiva, açò ho té ben clar.

Ara bé, mentre ella ha estat estudiant a la universitat, un company també practicava el futbol com a esportista d'elit, i ell en canvi, tot i no tenir el seu palmarés, tenia més avantatges amb els estudis que no pas ella, «no sé ben bé si perquè era home o si perquè era futbol, però jo, dona i nadadora, mai no he tingut cap ajuda».

La natació i l'ambient on s'envolta Rosanna no és un món masculista, però el 90% d'entrenadors són homes. D'altra banda, pel que fa a la premsa si que ha notat unes diferències més marcades: ella ha estat considerada com «la sirena de Castelló», mentre que els seus

companys són els «taurons», per això afirma que en referència als titulars «potser hi ha un poc més de distinció». De fet, Xavi assegura que «mediàticament, sempre es dona més pes a un home que no a una dona. Tanmateix, com la natació no és un esport mediàticament fort perquè no compensa a nivell publicitari, entre altres raons, gairebé no hi ha distincions».

Hi ha un exemple evident: quan nomenem Mireia Belmonte parlem de la millor nadadora de la història, per davant de la majoria d'homes. Parlem d'una persona esportista, no d'un sexe. Almenys en la natació és referència així.

No deixar-se vèncer

Rosanna és sens dubte, una per-

sona que ha demostrat ser única. La valia i la fortalesa l'han acompanyada al llarg de la seua carrera i té ben clar què vol en la vida. Atorga la seua tasca a l'ambició i a la constància. Té molt clar que de la natació no es pot viure, però en canvi, sap que la natació és la seua vida. I açò li ha ensenyat un concepte molt important: el companyerisme. Tot i que es considera un esport individual, la classificació del seu equip li afecta i li influeix, per això considera els seus companys dins l'aigua com als seus amics en la vida real.

De fet, la seua millor amiga és la seua rival més directa. Ara bé, una volta Rosanna salta i les mans comencen a submergir-se en l'aigua, se n'oblida, deixa de ser l'amiga de la rival, se centra sols en la carrera i en els seus temps. I potser eixa música que sempre escolta abans d'una competició, o eixos salts que dona abans de llançar-se a la piscina, o potser eixe esperit de superació i eixa alegria que sempre la caracteritza, han fet que Rosanna haja aconseguit un lloc rellevant dins la seua categoria en la natació en àmbit nacional.

El seu físic presentava unes determinades limitacions pel que fa a l'alçada. «No obstant això, ho ha compensat molt bé amb sacrifici, voluntat i força física», afirma l'entrenador.

Lluitar per la igualtat

En natació hi ha un concepte ben clar: l'esport ha de ser una eina per a lluitar contra la desigualtat entre homes i dones. L'esport és superació personal i per tant, no té sexe. Qui marca les diferències? «Doncs les persones que estan dalt i no manifesten aquesta igualtat. Si des d'un estament pesat, una federació o un estament olímpic, surt un programa universal i globalitzador es podria utilitzar com a eina d'integració dels dos sexes», declara Xavier amb contundència.

Per això hem de treballar per la igualtat, contra estes desigualtats i lluitant, com Rosanna, perquè algun dia puguem viure en un món millor, en una societat més justa, envoltats de fenòmens mediàtics que no desprestigien unes persones per practicar un esport minoritari o per ser dones.

Perquè l'esport ha de servir com una eina de lluita contra les injustícies i les desigualtats, i la Universitat juga un paper clau. Perquè no volem que ningú més visca allò que sent Rosanna: «al final et veus molt sola, ningú no està amb tu. És un esforç molt gran i molt exigent i no hi ha ningú al teu costat». Per això, cal que hi estiguem, al costat de Rosanna, dels esports i de la igualtat.